

שערית תשובה

וכ"כ קאייר בשם מלכובישוייט. עזין בפניהם קאיירות חקל א' סי' וה קבד' אפרום מ' מש' קאייר: [א] בהה'ע. עזין הב'ט. ועוזי בפאנדרטילך ואיזר קашם מלכובישוייט ובפרה'ה ואיזר'ה צ'ווער. והיעת הערת'ה לברוך שאלל. ובריה'ה בק' שאר שבען דילטילך ואיזר'ה תחכו'ה לברך בהה'ה. א' אופקי נפשה מפלקסו'ה. ולש' לברך השאלל. ועוזי קבד' אפרום מ' מש' בעזין. [ב] שאלל. כב'ה'ה. עזין בעצמת'ה זאקטם קשם הלהבש. ועוזי קבד' אפרום תחכ' שאלל. כב'ה'ה. ועוזי בבל למל'ה'ה ומי'ה'ה ומ'ו' לדריך קלבוש'. י'ש', עזין קבד' אפרום מ' מש' בעזין שקדב'ו'ה. שאלל קפ'ה'ה. ואיזר'ה צ'ווער זס' קה' לברך בהה'ה. ובקבר שטקה'ה בס' ק' שלפני זה א' אפללו'ה בשם אבוקראום שעדערו'ה זס' קה' לברך בהה'ה. ובקבר שטקה'ה בס' ק' שלפני זה א' אפללו'ה במלכובישוייט. ועוזי קבד' אפרום דילטילך גאנט'ה קדריעד א' ברך בהה'ה או' במלכובישוייט לש' לברך השאלל. ועוזי קבד' אפרום דילטילך גאנט'ה א' ברך שאלל. ועוזי קבד' אפרום דילטילך גאנט'ה:

באוור הלכה

זה, דהיינו בעקבות בעיניו דווקא שיראו המקורנים מותוכן, ובכךitos מшибחים שליש, ובחרוכין משינויו בקונקנרטות והוא את שפהחיל ללהשair, וכן בכל מין ומין לש שערן מיניך זהה, כאמור הכל ברמב"ם פרק ב מהלכות מעשר, עין שם, וקיים שהיינו לשערן זה אינו מברך רק י'בורה פרי הארץ. ונשׁ פעד לדבריקם מהרמב"ם פרק ה מהלכות שפהחיל ופרק ח מהלכות ברכות, עין שם, וכבר נושא ונתנו בזיהה קהירונגים. והנה לפני דברי מהר"א ואפיקרים מאירוט מסתבך א דאפסו מוחך באור לא מחייב כיון שאינו שbow פרי קדום שהיינו לעונת העמישורות, ולעומת מברך בז�א פרי הארץ. ונשׁ לתבה בן למפעשה⁽²⁸⁾ לבאונה דבקה יוצא מפהג'בשך, ומכל מקום הנוגה בפרק ואחרוניות שגשגו אחר שליחצערו אין למחות בדיו ריש לו על מי לפסון. אבסם אם לא כה קי' ראוין לאולך ורב לערדי הדריך, אין לברך בז�א פרי הארץ ריק לבבשלאן ממא תפקון באור, וכמו שפטובתי במשנה ברורה בשם חמיראים והעלוותארים. ודע דלענן פרוחיט שערין לעונת המעשורת אפסו רק שטפם, ורק משגעשו לעיגלים, כאמור ברמב"ם שם, ואבסם קונה גם תבר"א ואפיקרים מאירוט מודדים לדעת השלחנעריך דמברכין או צל"קם בז�א פרי הארץ, ואס' קי' ראוין אלו קתבם לאולך ריק ערדי הדריך וכותבן עלי'רדי בשול, ובס' מברך לעילם בז�א פרי הארץ' כליל' עלפָה: * גבעתי הפרות וכו'. עין במשנה ברורה בפה שטבנוי שפהחלה חולוקים על זה ובסברא להו דמברך אליתן' בז�א פרי הארץ. ונשׁ לעין כתני פרי ושקרון קאפאטל"ל' שתחוו נמא גרעינין במאן שקדם מפש, דתני גלפה קשה מלמלחה בתוכה פרי קטעה מוקהה במאן שקדם מפש, אי דינו נמי במאן גרעין בעלמא, או דבקה כליל' עלפָה מודדים דמברך בז�א פרי הארץ. אכן זה בכל גרעין אלא פרי בתוד פרי, וגם בזואיל' עילמא גבעתי להו אדעתך דהכי. ועוז ברוךתמים, וציריך עין: * אם הוא חושש בדורנו וכו'. עין בפירושים שמשמעותם אס בעין שיתפונן לרשותה או דלמא שם מתקומים, ודעין אינס עקר פרי: ג (כג) מתקונים. לא דווקא,

(כ) אלא כל שערכה נגהה מפנוי במתקנות. ונמשעם שפנוך בז�א פרי קען, ממשום דכם נמי חלק מתקני פרי. (כט) ותגובה אפרוניים חולוקים על זה ובסברא להו דאנון מברך עלי'קם (כט) אלא בז�א פרי קאצ'ה, וכן כפרי גופא, ואינו מברך עלי'קם (כט) ואם ברך בז�א פרי קען, ניא אבריעבד נדר פסקמת תבר"א⁽²⁹⁾. ואם אולך בפערן אמר שאולך הקפרי, מספקרא (כט) דבלאי עילמא נפטר בברכת בז�א פרי קען שברך על הקפרי, ממשום דקי' טפל לפרי: (כד) מרים. הינו שאינס ראותים לאולך אפלוא עילידי' קדחק, ובג'על בסוף סעיף ב: (כה) מברך עלי'קם שההכל. קרבת אפרוניים הקשו על זה, ודעתה קתicher גרעינין קני בפרי גופא, אס' בין גם קפורים ומתקון ערדי' איזה זכר נמי מברך עלי'קם בז�א פרי הארץ, ובמו' גב' שקדם קפורים דמברך בסעיף ה. (כט) ויש מתריצים, דאפסו לדעה ולא עז'יפא גרעינין שקדם⁽³⁰⁾ גופא שטבנוי קדריך, מה שאין בזג'עינין, ולבקבי אם הם קרים לא מקני פרי כליל' ולא מקי' במה שטבנוי אמ'רכך. מיהו, לדען (כט) אין לו זו מפסק שליחצעריך, ובכלאו הקי' כתבנו מקרים דעת קרבת אחרוניים, והבר'א מא' מצל'ם, לחילק על עקר דינא דמחבר, ולידrhoה גם גרעינין מתקון אין מברך עלי'קם לכל כי'טור ריק בז�א פרי הארץה, דלאו פרי נגהה, ומפניא קפורים ומתקון ערדי' קאור אינו מברך עלי'קם אלא שהכל. ד (כו) בכות שווא. בלא פערוכות הרבה ערך להבדל, להשוו, לה-השוו, לה-השוו, לה-השוו, לה-השוו,

(כ) חושש בוגרנו נמי קברך, דשכנן כמות שהוא אין לנו מהן(32): (כח) עם פת. פרושו: אָרְעַל־גֵב דָעַם פת אִינוּ מֵזִיק לְהַקְשָׁמָן, ואדרבא נבהה מטה, אבל על־כל־פניהם איןו קברך עליין, משום דקורי לה פת עקר ומוטר בברכת הפת: (כט) וופטר את הקשלה. ואפללו קיה (כט) שמן קרבנה, נמי איננו אלא טפל לפת. (כט) וכל זה באוכל השמן לחתוך בו הפת, אבל אם אוכל השמן מפני שחושש בוגרנו, רק אוכל לו לה מעת פת כדי שיוכל לאכול השמן עמו ולא יזכירנו, בכה מカリ השמן עקר (ך) וופטר הפת הקשלה לו, ואין ארך לטל קניין(33) ויבורך 'הפהוציא'. (גט) וש חולקים סבירותא להו דאר בכהי גונא הפת עקר [אי' ע"ש]: (ל) עם מי סלולא". והוא קידון אם ערבו עם איזה (גט) שאור משקה בעינן שנגהה מהשמן על־ידייה וAINO מפיקו: (לא) הנה לה שמן עקר. דמנבק ומרפא את הגרון, ואך־על־גב רהאניגראן (לט) מרפה על השמן,

שער הארץ

(ג) פשטוט: (כל) אֶבְקָעַה עֹזֵר וּפְרִי קְדֻשָּׁה וּפְנִים־מְאִירָה וּשׁ־א": (כג) פרישה בראעת קרש"א ובן כתוב באֶבְקָעַה עוזר, וכן כתוב קגר"א בפרק ג דערלה, וכן שעהיר בעמאמרן קדרקי שפון קברא אמרו רחבעם בראאי לדעת קרש"א, וכן כתוב בדורות קרש"ם, וROLE כפרי קדש ואליה ובקה בזנה, וכן בתהנתה ע"ז עקיבא אמר קפפקן על דבריהם ובכינויו אפרטם קישב דבריהם קצת: (טג) קנו אקלו לדעת קרש"א דלא קמי כפרי, על-ליכל-פיטום לדרוה מתקבי נורין בערלה מדרהי טפל לפרי; וממילא בעגנינן הילא כל מוקם קימא דין דCKERך על עקרן פוטר הפל, וכן מצאתי בפרק שורייחמד בשם איזה פסקים: (טז) פリストה קדש והגר"א שע"א: (טט) מאג'א-ארכטם ואֶבְקָעַה עוזר וודע אחורנים: (טט) שעורי-תשובה וועורי-תשובה. עזין שם בדורות קדרק'ים שכתב דCKERיעבד אם בריך בורא פרי העץ או בורא פרי האדמה' בעז, וכידון עמו זדלא צערירית-תשובה, אחריו דקהבה וראשונם סברוי דעל גרעינין מתוקין 'בורא פרי העץ', ממילא גם בעמירים ומתקון בודאי יען קדריעבד, וכבודעת פמה אהזרזים, דזה קוזה פלייא: (טט) צן מוקח מפקחן על קלפה וכן קברא ברקע'ם בהזיא, עי"ש, ומיה שכתב דמברך עלילו שהכל, קוזה פלייגי עליו הפטוסים: (טט) עלי-תמידר פשטוט: (טט) מאג'א-ארכטם ולתל-תימיד והגר"ז: (טט) ומיהו במתקון באכילת הפת גם להשביע רעבונו, מסטרבר קוזה לכליל אומלא פטע עקר פוטר דשען, וכן כתוב הגר"ז: (טט) ב"ה וגחלת-צבי ואליה ובקה בזנה וועורי-תשובה: (טט) מאג'א-ארכטם וש"א וכן מוקח ברמ"ס, ע"ש: (טט) ב"ה וועלת-תמיד ומגן-ארכטם. והגה ב"ה מוקח דאלפלול נומן מעט שמן פפי הרגילות שנותנים תמייד אאניגראן, גם-כן הוא העקר, וכן

תרגומים:

באר היטב

- (1) בפה"ע. מונרא פליי בס' גאנטפלט סיון ל כטב שפער בפה"א, וכ"פ במתוחת גיטים קאייזר סיון סה ודבקן בפה"א או השכל, ע"ש וzieין י"ד אקון:
- (2) פה"ל. אליך דקיי פהטשר שפוק דאם הם קומיקס בקרך צילום בזא קרי נפוץ שם דזני פוי. א"כ לשוטקע ע"י פאר נמי לבך פהע"ק ממו גמי שקרים בעקבץ ח; והיל' קאנשן פרום לאו פיר גינזה מאשי' עט שקסון, מ"א וב"כ גלבושו: (3) עקר. וזה מתחן לפואנה ואוכל רע מעט פט שלאל זיקון ברגרו מבקר על הפטן, והה' אם שומח עם שאו מסקין לרופאה גון עם שבר או זונע בפה"ע אין לו להזכיר ריבר מושג תושש ברכה לטבלה, משאכ' בקדים ומתקין ע"י בפה"א, ע"ש ח' צב' גיטו קבב: (4) צבר ערב'יט עיג' ביה וגע

משנה פרורה

הם מותקים, ועודין אינם עקר פרי: ג' (בב) מותקים. לאו דוקרים.
(ב) אלא כל שיטח הנקה מפנוי במזחן. והטעם שפברך יבורא פרי
קען, משומן דהס נמי חילך מחלקי פרי. (כמ) וברבה אפרוניים
חולקרים על זה וסבירא להו דאיינו מביך יבורא פרי קען, ולא עני
כפרי גופא, ואינו מביך עליהם (כט) אלא בזונא פרי קארמה, וכן
פסקמת הגרא"ה²⁹. ואם בריך יבורא פרי קען, יצא קידיעבד זדרן
החרים³⁰. ואם אוכל בפרקין אחר שאוכל טרי, מסקנה (כט) דלכלי
על-מא נפטר בברפת יבורא פרי קען, שברכ על פרי, משומן דענין
שפכל לפרי: (כד) מרים. כיון שאנים ראותם לאכל אפלו על-ידי
מרקחן, וככ"ל בסוף סעיף ב: (כה) מביך עלייהם שעפהל. מרבה
הארזים הקשו על זה, ודעתם הינה, דלעת המחבר גרעינן קני
כפרי גופא, אם-כון גם בפירות ומתקן על-ידי איזה דבר נמי מביך
על-לעדים בזונא פרי קען, וכמו גבי שקדים פטרים קמבער בטעיף ה.
(כט) וש מעתיצים, דאפלו לערעה זו לא עדיףא גרעינין פשודים³¹ (גופא
שהם עקר פרי, מה שאין בו גרעיניין), ולענין אם הם כירדים לא מקרי
פרי קלול ולא מקני בימה שטמתקן אמריך. מיהו, לדיא (כט) אין
לו זו מפסק ששלוחן ערוף, ובכלואו קבי תקבנו מוקדם דעת מרבה
אפרוניים, ורקג"א מצללים, למלוך על עקר דניא דמתהר, ולידרו גם
גרעינין מותקין אין מביך על-לעדים לכל קויר ריק יבורא פרי קארמה,
דלאו פרי נקחה, ומילא בפירות ומתקן על-ידי קאואר אין מביך
על-לעדים אלא שהכל: ד' (כו) כמהות שהו. כלל עירובות
רבך אחר לחחליש בח השמן: (כט) דאווקי מזיק לה. ואפלו

(כ) חושש בוגרנו נמי אינו מברך, דשין כמהות שהוא אין נהנה מפניהם⁽³²⁾ בהנה מהנה, אבל על-כל-פניהם אינו מברך עלייו, משום דעתו לה פה ערך סרבבה, נמי אינו אלא טבל לפניו (כט) וכל זה באוכל השם לפלת בו, והוא קיד שיכל לאכל השם עמו ולא יזקננו, וזה מקורי בישן עזרא (ג) וכחו שלוקים וסבירותו להו דרכ' בקהא גנאי הפת עזרא [א"ר ע"ש]: (ל) וננה מהשם על-יזקנזה ואני מפיקו: (לא) וננה לה שמן עזרא.

לה שפֶן (ט) בערך (לכ) ומברך עלייו בורא פרי הארץ. וואם אינו מתרשם לרופואה אלא לאכילה קונה לה (לא) אنجירון (ט) נז ערך וAINO מברך אלא על האניגרון (ט) [ויל] (ldr) (שהכל): ה לשקרים הפלרים, בשם קטעים (לה) מברך בורא פרי הארץ; גודלים, ולא כלום, דצוזקי מזקי. *וטעם דמלטה, דכלשם קטעים ערך אכילתם היא הקלה ונינה מורה, וכשם גודלים ערך אכילתם מה שבפניהם והוא מבר. (לו) וואם מתקין עליידי האור או דבר אחר, (לו) מברך *borא פרי הארץ: ל' צלף (פרוש אלה, מין אילן שعلין שלו ראות לאיילה ויש בעליך במין פקירים. אכינותו הוא הפרי מהאלף, וקפרסין מן קלפה ששביב הפרי, בקהלות קאגודס). (לה) על העלין ועל הפקמות (לה) ועל (ט) מקהפטין (ט) [ויל] בורא פרי הארץ, וועל האכינוות שהם ערך הפרי בורא פרי הארץ: ז' *תפירים (ט) שמען ביד יועשה מלה עסה

באר היטב

שׁוֹרֵד מִכְנָה עַל מִשְׁקָן בְּהֵהָע, מ"א: (ט) עֲקָר. אֶפְלָו הַשְׁמָן הַוָּא מַעֲטָ, ב"ח
מ"א: (ט) עֲקָר. אֶפְלָו הַאֲגָעָט, מ"א: (ט) שְׁחַבְלָל. צ"ע דָּקָא בְּמִרְאָה דָּקָל ט
אַתְּאָה בְּקָנָא דָּקָר עַל מִיסְלָקָא בְּהֵהָע, מ"א: (ט) תְּקַפְּתִי. הַזָּא גָּלְפָת
הַפְּרִי כָּמוֹ קָלְפָת אֲגָזִים: (ט) בְּהֵהָע. דָּקָין עֲקָר הַפְּרִי. מַקְאָן הַכִּיאָה רַאֲיהָ תְּרִיב
טו"ז לְקַפְּןָסִי וְדָסִיק טו דָעַל קָלְפָת מְגַנְּצָעִי שְׁמַרְקָחִין אָוָם בְּרוּבָשׂ שְׁמַרְכָּר
בְּהֵהָע, אַבְלָה הַמְּאָסִי זָה סִיק יְזָחָלָק וְתָבָב דָּלָא דָמִי, דָּקָא תְּקַלְפָה נְזָלָת
וּבְהַגְּנוּצָעִי תְּקַלְפָה מְגַנְּקָה תְּרִיבָה וְרָאוִי לְאַכְלָו אַלְאָ שאָן טֻוב כ"כ. רַגְם תָּוֹךְ

משנה ברורה

שער הארץ

כ שם ל' גנום יונתן
וְעַמְלָאֵשׁ וְעַמְלָאֵשׁ
בְּשָׂבִעַ כְּפָגָג מִבְּנָה
יְהֹוָה אֶלְעָזֶר
*) צָלֵל עֲצָקָב קְרָא
עַמְרָא שְׁפִיר קְרָא
אַקְרָא מְתָבֵב בְּנָעִים
עַמְלָאֵשׁ קְרָא בְּנָעִים
בְּנָעִים
[ט] עַמְרָא עַמְלָאֵשׁ
עַמְלָאֵשׁ טוֹרְבָּשׁ קְרָא
הַז, וְעַמְלָאֵשׁ פְּרָחָה
אַקְרָא מְתָבֵב בְּנָעִים
קְרָא בְּנָעִים
כְּשָׂבִעַ כְּרָבָר אַרְבָּם
כְּשָׂבִעַ עַמְלָאֵשׁ טוֹרְבָּשׁ
אַקְרָא מְתָבֵב בְּנָעִים
בְּנָעִים
בְּנָעִים

באור הלכה

אפלול בסתמאות קני מקומן, עין שם: * טעטקה דמלמא, דקשותם קטעו עקר אכליותם היה הקלפה וכור. טעם זה שפכו המחר, בתקופה ראשונים לא נקרו דבר זה של קלפה, אלא בפושטו דהשקרים הנפרדים וגופם בעקבותיהם אינם מילים ובוגרים נעצרו מילים עין רשיי חילין כה וערובין כה ובורוש המשגה בורומבם שבחילין שם], וכל טעם זה דקלפה לא נקרו רק במלידי ריבנו יונה, אכן גם לרהי משלמע דלשונתגרל נעשה הקלפה בעצמה המכין מורה, ולשון המקhabר לא משמען כן, וזריך עין קצת לדרבו המקhabר: אפאי לא ברוך על קלפת הנדרלים על-בל' פנים שעטכל' בגדלו, אם לא ישנאמר דמלחhabר גס' בין גדרו הקלפה לאו בראכלהי קריא, כל מפני שהיא קשה, אבל לשונו אין מרדוק לילך לפי זה: * תמדורים שמענין ביד וכו', מושג שתרומות תעשן ביד רוחה במאה ששבנה לה להלהה יזקיאן ולן וכו', אך הרבה קבר השג עליון קברתיזה בסוף סוף רה וזקא כשלם קהילים צאת, קבר השג עליון קברתיזה בסוף סוף רה, עין שם, וכן פסק הפגאנברם ואלה ובאה והג'ר' ומי'אים, דאפלו גנטורשקו למגורי, אם נבר במקצת מהות ה פרי לא נשפיטה ברקמן, ובאמת לאבד דעת קרכום שהזכיר פגאנברם שעדמו בששית קרבם, קצאי עד כפה ראשונים דקמי בשתטה, והא העירק ברוך טראיא, עין שם וליי המראה שמננו העתיק קרבם' דינן, גם העירקו האור דרעך לדרא, ובן האג נס'ן דעת

פרק ג' : מנגנונים

הַלְכָות בְּרִכַת הַפְרוֹת סִימָן רַב

ביאורים ומוספים

ר Koch את קליפות האתרוג הרקה [זחצחונה היורוקה], מברך עליה שהכל, כדי שרар הקליפות. וכן דעת הגריש וזונגר (שער הברכה פ"ז הע' וכן קראין קרליין) חותם שני ברכות עמי קפה). קליפות של אתרוג שדריך אכילהו היחידה היא על ידי שמרוקחים אותו מברכים עליו 'בורא פרי העץ', כיוון שהוא עיקר האוכל של הפירות. מאידך, הבן איש חי כתוב (שנה א' פר' פנחס אותן ד', שוגם על קליפות אתרוג יש ספק מה מברכים, ומספק יברך 'שהכל'.

והוא יכול קליפות התופחים ואגסים [שבדרך כלל נאכלות עם הפירות], דעת הגריש קרליין (חותם שני ברכות עמי קפה) שצוריך לברך עליהם בורא פרי העץ', כיון שבדרך כלל חלק זה והפרי מוחבר לקליפה, ואם כן בלאו הכל כיירק לבורא פרי העץ' משום שהוא אוכל חלק מהפרי, והוסתי, שאף אם קילף רק את הקליפה בלבד, מסתבר לברך עליה 'בורא פרי העץ', שכן שהוא אוכל חלק את הקליפות יחד עם הפרי הנחשות הקליפה כחלק מהפרי.

(38) וטעם הדברה, כתוב הא"ר (ס"י רג ס"ק ב') משום שלא גוטעים את החפות על דעת הקליפות, ועל פי רוב זורקים אותם וראאה עלת תמיד ס"י רג ס"ק ד'.

(39) וטעם הדברה, כתוב המג"א (ס"ק יז) משום שהקליפה היא מגע פרי וברכתה בברכת פרי, וכן בגרעינט לעיל (ס"ג), וכשהם שמעאננו שלענין ערלה נתרכזו הקליפות והגרעינים לאיסתו. ואינו דומה לפטרישן שברכתו 'בורא פרי הארץ', כיון שמדובר באותו שהפטרישן נופל מהאבונות כשמגע להתחשל, וכן הקפרישן שומר לאבונות, ולכן אינו כגוף פרי.

(40) טעם הדברה, כתוב הט"ז ל�מן (ס"י רד ס"ק טו) משום שאין הקליפה מגע פרי, ובמו בקפרישן. ואף שנזהג בהם דין ערלה, הינו משומש שיש ריבוי מיוחד לכך, מה שאין כן לגבי ברכה.

[שעה"צ ס"ק מב]

משום דלהרבה פוסקים ברクトו 'בורא פרי העץ'⁴¹.

(41) משמעות דבריו, ש לדעת הסוברים שברכתו 'בורא פרי הארץ' לא יצא. אמונם, לפי דבר המג"א שהביא להלן בסמור, שבדברiano עיקר הפרי יצא בדיעבד בברכת 'boraa peri haetz', אם כן בקפרישן אף שمبرכים עליו 'boraa peri haetz' משום שאינו עיקר הפרי, אך אם ביריך 'boraa peri haetz' יצא (הערות הגרש"ב ולדנברג). וכך מתבאר מותו ריבוי רעך'א שהוא מקור הדין, שלא כתוב דין זה ולא לפוי החולקים על המג"א.

[שעה"צ שם]

ועל תעלין וגדרות יש לענין בפרק וכו' דשא אין בכלל פרי עץ כלל⁴². (42) אמונם לענין ערלה, כתוב השוע' (ו"ד ס"י רצ"ד ס"ג) שהתרמזה חיבים בערלה. ותירץ הברכי יוספ' (ס"ק ו') שכן שנהלו הראושים בדבר, דעת השוע' לחומר בשניהם מחמת הספק, ועל כן לענין ברכות מברכים את הברכה שיוצאים בה לכ"ע.

[משנ"ב ס"ק לא]

אלא כל דבר שעקר במתו, הוא עקר לענין הברכה⁴³.

(34) אמונם אם כוונתו אף לשתיית האניגרין, כתוב להלן (ס"ק פ') שהאניגרין עיקר אם הוא הרוב.

[משנ"ב ס"ק לב]

ולאחריו מעין שלוש אם שתה בשעורה⁴⁵.

(35) ושיעור זה, כתוב הקף החיים (ס"ק מו) שצוריך שיהיה בשםינו עצמו לא צירף המשקדים והאחרים, שהרי השמן צף עומד בפני עצמו [ורואה ל�מן (ס"י ר' ס"ק א') שנחלקו הפסוקים לענין שימוש ברכה אחרת על משקה אם הוא בריבית או בכדי אכילת פרט].

[משנ"ב ס"ק לו]

שהם חמוץים או מרים ואינם ראויים לאכילה כלל⁴⁶.

(36) ולגביו לימונים, הביא בשווית רב פעלים (ח"ד או"ח ס"י ג') את דעת מהר"י קאשטרו שאין מברכים עליהם כלל משום שהם מזיקים מרוב חמציותם, וכותב שנראה שזה דוקא בليمוני חמציזים מאד, שהאדם קץ באכילתם מחמת חמציותם, אבל לימוניים קטנים שאין חמציזות גודלה והם נאכלים על ידי הדחק, מברכים עליהם 'שהכל', וכן כתבו הקף החיים (ס"י רד ס"ק כד) והקצתו השולחן (ס"י מט ט"ז). והוסתי הרבה פעלים, שאפילו בלילה חמוץ הרבה נהראה שאין לאוכלו אלא ברכה בלבד, מפני שתיכנן שאינו כל ברך חמוץ עד שאין לברך עלי, אלא יפטרנו בברכה על פרי אחר.

ולימוניים מותקים, כתוב הקף החיים (שם) שברכתם 'boraa peri העץ', וכותב בשווית אור לעזין (ח"ב פמ"ז תשובה לה) שנראה שהלימוניים חמוץים בומנו מותקים ועל כן ברכתם 'boraa peri העץ'. מאידך דעת הגרש"ז אויערבך (מאור השבת ח"ב פנני המאור מכתב לאות ג' שברכת לימון בזמנינו היא שהכל, אף בשנותנו בכוס תה ממותק [אם כשבירך על התה לא התכוון לאכול את הלימון].

[משנ"ב ס"ק לו]

משום דאיינו עקר הפרי⁴⁷ וכו', לענין קלפת פאמענטציין' שטונגין ברכש, יש דעת בין קאחויזים אם לברך עליין 'שהכל'⁴⁸ או 'פרי העץ'⁴⁹ ופרק ה'ארמה'⁵⁰.

(37) ואילנות שנותש אותן במיעוד עברו ריקוח קליפות פירוטיהם, כתוב הערך השולחן (ס"ל) שمبرכים על הקליפות 'boraa peri העץ', משום שבאופן זה הקליפה הינה עיקר הפרי, וכן כתוב הקף החיים (ס"ק נ').

ולענין קליפות אתרוג, כתוב הקף החיים (ס"ק נה-נו) בשם כמהו אחריםames שאמ רוח בדש או בסוכר את הקליפה העבה של האתרוג, אפילו אם לא גמור פרי מברך 'boraa peri העץ', אך אם